

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.70/2015/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év január hó 20. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A 2 rb. hivatali vesztegetés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év január hó 13. napján kelt 21.B.2273/2013/44. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

A másodfokú eljárásban felmerült 94.941 (kilencvennégyezer-kilencszáznegyvenegy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2015. január 13. napján kihirdetett 21.B.2273/2013/44. számú ítéletével vádlottat 2 rb. hivatali vesztegetés büntette [2012. évi C. törvény 293. § (1) és (2) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 1 év börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A vádlottal szemben 20.000.- forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. Megállapította, hogy a szabadságvesztésből - annak végrehajtása esetén - a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. További rendelkezése szerint a vádlott köteles 11.257.- forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni, míg a felmerült további bűnügyi költség pedig az államot terheli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2015. február 25. napján kelt, BF.189/2015/1. számú átiratában a fellebbezéseket alaptalannak tartotta és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott és védője a nyilvános ülésen a felmentésre irányuló fellebbezésüket fenntartották.

A védő perbeszédében kifejtett álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott bűnösségére nem lehet következtetést vonni. A vádlott és az őt igazoltató rendőrök között a kommunikáció nem megfelelő volta miatt nyelvi félreértés történt, ugyanis a vádlott nem vesztegetési szándékkal cselekedett, hanem a helyszíni bírság összegét kifogásolta.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlott és a védője által bejelentett fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával egyenként és összességében értékelte és a megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével, a vádlott tagadásával szemben álló bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapuló tényállása megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentes és a Be. 351. § (1) bekezdés alapján irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett valamennyi bizonyítékot a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte, a szükséges részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

Ennek keretében számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve hogy a tényállást milyen bizonyítékokra alapította és miért vetette el a vádlott védekezését.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen alapította a tényállást - a vádlotti tagadással szemben - KK, PP és ZZ tanúk következetes vallomására. E tanúk határozottan állították, hogy a vádlottal jól kommunikáltak magyarul, a terhelt megértette, amit mondtak neki, és a beszélgetésük témája nem a helyszíni bírság összezszerűsége volt. PP és ZZ tanúk egybehangzóan nyilatkoztak, hogy a vádlott egyértelműen kijelentette, hogy papírt nem kér a pénz átadásáról, majd a bűncselekményre történt figyelmeztetését követően is ugyanezt hangoztatta, az autójába invitálta őket, mindebből egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a vádlott pénz átadásával szándékozott a szabálysértési felelősség elől menekülni.

A fentiek alapján a vádlott által elkövetett bűncselekményeket a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta.

A felmentésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, a vádlott tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényes a terhére rótt cselekmények minősítése is.

Az ítéletábra osztotta a törvényszék ítéletének 8. oldal harmadik bekezdésében kifejtett álláspontját, miszerint a büntetés kiszabása tekintetében az új büntetőtörvény - figyelemmel a feltételes szabadság szabályozására - a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást eredményez, ezért az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény alkalmazása indokolt. A Fővárosi Ítéletábra 2/2013. (VI. 24.) BK véleménye értelmében a 2012. évi C. törvény alkalmazása során nem csak a határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén állapítja meg a bíróság a határozat rendelkező részében a feltételes szabadság legkorábbi időpontját - kizáró rendelkezés hiányában -, hanem erről a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés esetén is rendelkeznie kell. Mindez

azt is jelenti, hogy végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetén is figyelembe kell venni a feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezések változását.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte.

A vádlottal szemben a törvényi minimum mértékű börtönbüntetés kiszabása a büntetési céloknak megfelelő, arányban áll az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával és társadalomra veszélyességével, a bűnösség fokával, valamint a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel.

A másodfokú bíróság egyetértett a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésével is, mely nem kerülhet ellentétbe az általános megelőzés követelményével, előtérbe kerül azonban az egyéni megelőzés, hiszen a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság a Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény iránymutatásait szem előtt tartotta, a büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket elsősorban az egyéni megelőzés szempontjából értékelte és ennek megfelelően egyéniesítve állapította meg a próbaidő tartamát.

Az ítélet tábla sem a szabadságvesztés büntetés mértéke, sem a felfüggesztés próbaideje tekintetében nem látott lehetőséget olyan mértékű enyhítésre, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna (Be. 371. § (2) bekezdés és Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény).

A vagyonelkobzás alkalmazása, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, járulékos rendelkezései is törvényesek.

A másodfokú bíróság felhívja a vádlott figyelmét, hogy a 2012. évi C. törvény 87. § b.) pont értelmében a felfüggesztett büntetést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

A másodfokú bíróság indokoltnak találta a vádlott előzetes mentesítésben részesítését.

A 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 104. § (1) bekezdése és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen.

A határozat kifejti, hogy „A mentesítés alapjogi forrása az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az emberi méltósághoz való jog. Az Alkotmánybíróság szerint az emberi méltósághoz való jogból következik, hogy az elítélteknek lehetőséget kell biztosítani a rehabilitációra, arra, hogy jogsértés nélkül helytálljanak egy szabad társadalom feltételei között. A reszocializáció pedig megköveteli, hogy az arra objektív szempontok alapján érdemesült elkövető számára egy későbbi, büntetéstől mentes életvitel feltételeit a jog megteremtse. Ez nem csupán a terhelt érdeke, hanem a társadalomé

is, minthogy a büntetőjogon kívüli megszorítások megszűnésével, a büntetlen előéletűeket megillető tisztségek ellátására, állások betöltésére való új lehetőségek megnyílása növeli elhelyezkedési esélyeiket, ami pedig csökkenti a társadalmi gondoskodás költségeit, lehetővé teszi az elítélt számára a bűnismétlés elkerülését."

A bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti, és az elítélt a mentesítésre érdemes. Az előzetes mentesítés feltétele az elkövetőnek arra való érdemessége. Ilyenkor több körülményt is vizsgálni kell, így különösen a terhelt személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény tárgyi súlyát, jellegét, valamint az elkövetés körülményeit, módját.

Az eljárás adataiból megállapítható, hogy a vádlott büntetlen előéletű, a cselekmény elkövetése után sem indult más eljárás ellene, rendezett családi és egzisztenciális körülmények között él, egy kft. ügyvezetőjeként dolgozik. Ezen kedvező körülmények megtartása érdekében, a másodfokú bíróság az előzetes mentesítésre érdemesnek találta őt, figyelemmel arra a körülményre is, hogy a büntetés célján túli hátrányt jelentene, ha a Ptk. 3:22. § (4) bekezdésre figyelemmel nem lehetne vezető tisztségviselő a büntetett előélethez fűződő hátrányos következmények miatt.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét - a vádlott előzetes mentesítésben részesítésével - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a fordítással és tolmácsolással összefüggésben felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2016. év január hó 20. napján

. Nehrer Péter s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.	Dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. év január hó 13. napján kelt 21.B.2273/2013/44. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.70/2015/9. számú végzésével **2016. év január hó 20. napján jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.**

Budapest, 2016. év január hó 20. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
tisztségviselő*